

อนุสัญญาฉบับที่ 111

ว่าด้วยการเลือกปฏิบัติในการจ้างงานและอาชีพ ค.ศ. 1958 (พ.ศ. 2501)

การประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ได้จัดขึ้น ณ นครเจนีวา โดยคณะประสานการของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ และได้ประชุมกันเป็น สมัยที่สี่สิบสอง เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1958 และ

ได้มีมติรับรองข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับ การเลือกปฏิบัติในขอบเขตของการจ้างงานและอาชีพ ซึ่งเป็น หัวข้อที่สี่ ในระเบียบวาระการประชุมของสมัยการประชุมนี้ และ

ได้กำหนดให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศ และ

ได้พิจารณาว่า ปรากฏญาพิลาเคลเพียยืนยันว่า มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะมีเชื้อชาติ ศาสนา หรือ เพศใด ย่อมมีสิทธิ แสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีทั้งทางด้านวัตถุและพัฒนาการทางด้านจิตใจของตนตามเงื่อนไขแห่งเสรีภาพ และศักดิ์ศรีตามความมั่นคงทางเศรษฐกิจและโอกาสที่เท่าเทียมกัน และ

ได้พิจารณาต่อไปว่า การเลือกปฏิบัติก่อให้เกิดการละเมิดสิทธิที่ได้กำหนดไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

จึงรับรองอนุสัญญาฉบับนี้ เมื่อวันที่ ยี่สิบห้า เดือนมิถุนายน ของปีคริสต์ศักราช หนึ่งพันเก้าร้อยห้าสิบแปด ซึ่งให้เรียกว่า อนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและอาชีพ) ค.ศ.1958

มาตรา 1

1. เพื่อวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “การเลือกปฏิบัติ” หมายความรวมถึง

(ก) การแบ่งแยก การกีดกัน หรือการลำเอียงใด ๆ ที่กระทำบนพื้นฐานของเชื้อชาติ สีผิว เพศ

ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง การแบ่งแยกในชาติ สัญชาติ หรือพื้นฐานทางสังคม ซึ่งมีผลบดบังหรือทำความเสียหายต่อความเสมอภาคใน โอกาส หรือในการปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างงานหรืออาชีพ

(ข) การแบ่งแยก การกีดกัน หรือการลำเอียงอื่นใดที่มีผลบดบังหรือทำความเสียหายแก่ความเสมอภาคในโอกาสหรือในการปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างงานหรืออาชีพนั้น ซึ่งรัฐสมาชิกที่เกี่ยวข้องสามารถพิจารณา กำหนดได้ ทั้งนี้ ภายหลังจากการได้ปรึกษาหารือกับองค์การผู้แทนของนายจ้างและของแรงงานในกรณีที่มีองค์การ เช่นว่านี้ และกับคณะบุคคลอื่นๆ ที่เหมาะสม

2. การแบ่งแยก การกีดกัน หรือการลำเอียงใด ๆ เฉพาะในงานบางประเภท ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของ ความต้องการอย่างแท้จริงของงานนั้น ไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ

3. เพื่อวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “การจ้างงาน” และ “อาชีพ” หมายความรวมถึงการเข้ารับการฝึก อาชีพ การเข้าทำงาน การประกอบอาชีพเฉพาะบางประเภท และข้อกำหนดและเงื่อนไขต่าง ๆ ของการจ้างงาน

มาตรา 2

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ รับรองที่จะประกาศและดำเนินนโยบายแห่งชาติ โดยมุ่งหมายที่จะส่งเสริมความเสมอภาคของโอกาสและการปฏิบัติในการจ้างงานและอาชีพ เพื่อจัดการเลือกปฏิบัติใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับแนวปฏิบัติและสภาพการณ์ภายในประเทศ

มาตรา 3

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ รับรองที่จะดำเนินการโดยคำนึงถึง วิธีการที่เหมาะสมกับแนวปฏิบัติและสภาพการณ์ภายในประเทศ ดังนี้

(ก) แสวงหาความร่วมมือจากองค์การของนายจ้าง และองค์การของแรงงาน และคณะบุคคลอื่น ๆ ที่เหมาะสมในการส่งเสริมการยอมรับและการปฏิบัติตามนโยบายนี้

(ข) ตรากฎหมายดังกล่าว และส่งเสริมโครงการทางการศึกษา เพื่อที่จะเป็นหลักประกันว่าจะได้รับการยอมรับและการปฏิบัติตามนโยบายนี้

(ค) ยกเลิกบทบัญญัติตามกฎหมายใด ๆ และแก้ไขเปลี่ยนแปลงแนวปฏิบัติหรือคำสั่งทางการบริหารใด ๆ ซึ่งขัดกับนโยบายนี้

(ง) ดำเนินนโยบายในเรื่องการจ้างงานภายใต้การควบคุมโดยตรงของหน่วยงานที่มีอำนาจในประเทศ

(จ) ประกันการปฏิบัติตามนโยบายในกิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนวอาชีพ การฝึกอาชีพ และการบริการจัดหางาน ภายใต้การอำนวยการของหน่วยงานที่มีอำนาจในประเทศนั้น

(ฉ) ระบุเรื่องที่ได้ดำเนินการแล้วตามนโยบายและผลที่ได้รับจากการดำเนินการดังกล่าว ไว้ในรายงานประจำปีเกี่ยวกับการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้

มาตรา 4

มาตรการใด ๆ ที่ส่งผลต่อปัจเจกบุคคลผู้ซึ่งต้องสงสัยหรือเกี่ยวข้องในกิจกรรมที่ทำให้เกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของรัฐ ไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ โดยมีเงื่อนไขว่าปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้องผู้นั้น ย่อมมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ต่อหน่วยงานที่ทรงอำนาจซึ่งจัดตั้งขึ้นตามแนวปฏิบัติแห่งชาติ

มาตรา 5

1. มาตรการพิเศษต่าง ๆ ในการคุ้มครองหรือในการช่วยเหลือซึ่งกำหนดไว้ในอนุสัญญาหรือข้อแนะนำอื่น ๆ ซึ่งรับรองโดยที่ประชุมใหญ่แรงงานระหว่างประเทศ ไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ

2. รัฐสมาชิกใด ๆ สามารถกำหนด มาตรการพิเศษอื่น ๆ ซึ่งมุ่งหมายที่จะสนองตอบต่อความจำเป็นพิเศษของบุคคลต่าง ๆ ผู้ซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่า ต้องการความคุ้มครองหรือความช่วยเหลือเป็นพิเศษ โดยเหตุผลทางเพศ อายุ ความพิการ ความรับผิดชอบทางครอบครัว หรือฐานะทางสังคม หรือวัฒนธรรม ไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติ ทั้งนี้ ภายหลังจากได้ปรึกษาหารือกับองค์การผู้แทนของนายจ้างและของแรงงานในกรณีที่มีองค์การเช่นว่านี้

มาตรา 6

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ รับรองที่จะใช้อนุสัญญานี้กับดินแดนต่างๆ ที่มีใช้
มหานคร ตามบทบัญญัติแห่งธรรมนูญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

บทบัญญัติมาตรฐานท้ายบท**มาตรา 7**

การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้อย่างเป็นทางการ ต้องแจ้งให้ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงาน
ระหว่างประเทศทราบเพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 8

1. อนุสัญญาฉบับนี้ให้ผูกพันเฉพาะสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งได้จดทะเบียน
การให้สัตยาบันของตนไว้กับผู้ผู้อำนวยการใหญ่แล้ว
2. อนุสัญญาฉบับนี้ให้มีผลบังคับใช้เมื่อพ้นสิบสองเดือน นับแต่วันที่ การให้สัตยาบันของรัฐสมาชิก
จำนวน 2 รัฐได้รับการจดทะเบียนไว้กับผู้ผู้อำนวยการใหญ่แล้ว
3. หลังจากนั้น ให้อนุสัญญาฉบับนี้มีผลบังคับใช้กับรัฐสมาชิกใดๆ เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับแต่วันที่
การให้สัตยาบันของตนได้รับการจดทะเบียนแล้ว

มาตรา 9

1. รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้วอาจบอกเลิกการให้สัตยาบันได้ หลังสิ้นสุดระยะเวลา
สิบปีนับแต่วันที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรก โดยการแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่าง
ประเทศเพื่อการจดทะเบียน การบอกเลิกดังกล่าวจะยังไม่มีผลจนกว่าจะพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับการจดทะเบียน
2. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ และไม่ได้ใช้สิทธิในการบอกเลิกตามที่
กำหนดไว้ในมาตรานี้ภายในปีถัดไป เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีตามความในวรรคก่อน จะต้องผูกพันต่อไปอีก
เป็นระยะเวลาสิบปี และหลังจากนั้นอาจบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้ได้เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาทุกรอบสิบปีตามเงื่อนไข
ที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้

มาตรา 10

1. ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศต้องแจ้งให้ทุกรัฐสมาชิกขององค์การ
แรงงานระหว่างประเทศทราบ เกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันและการบอกเลิกการให้สัตยาบันทั้งปวง
ที่รัฐสมาชิกขององค์การได้แจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่

2. ในการแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันครั้งที่สอง ซึ่งได้แจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่แล้วนั้น ผู้อำนวยการใหญ่ต้องแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การทราบถึงวันที่อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับด้วย

มาตรา 11

ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศต้องแจ้งให้เลขาธิการสหประชาชาติทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนตามบทบัญญัติมาตรา 102 ของกฎบัตรสหประชาชาติ โดยให้รายละเอียดทั้งหมดของการให้สัตยาบันและการบอกเลิกทั้งหลายที่ผู้อำนวยการใหญ่ได้รับการจดทะเบียนตามบทบัญญัติของมาตราต่างๆ ก่อนหน้านี้

มาตรา 12

เมื่อใดก็ตามหากพิจารณาแล้วเห็นว่าจำเป็น ให้คณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเสนอรายงานเรื่อง ผลบังคับใช้ของอนุสัญญาฉบับนี้ต่อที่ประชุมใหญ่ และให้พิจารณาความเหมาะสมของการบรรจุเรื่องการแก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้โดยทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วนเข้าไว้ในระเบียบวาระของการประชุมใหญ่

มาตรา 13

1. ถ้าที่ประชุมใหญ่รับรองอนุสัญญาฉบับใหม่ที่แก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้โดยทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วน และถ้าอนุสัญญาฉบับใหม่ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้

(ก) การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่ของสมาชิกให้มีผลเป็นการบอกเลิกการให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้โดยปริยายในทันทีที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติตามมาตรา 9 ข้างต้น

(ข) นับแต่วันที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ ให้ยุติการเปิดรับการให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ของสมาชิก

2. ไม่ว่ากรณีใดๆ ให้อนุสัญญาฉบับนี้ยังมีผลบังคับใช้ต่อไปในรูปแบบและบริบทเดิมสำหรับบรรดารัฐสมาชิกทั้งหลาย ซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว แต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่

มาตรา 14

ตัวบทอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสมีผลบังคับเท่าเทียมกัน

วันที่อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับ : 15 มิถุนายน 1960

แก้ไขปรับปรุง ณ วันที่ 12 มกราคม 2552
กลุ่มงานมาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศ
สำนักพัฒนามาตรฐานแรงงาน

